

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 22.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen d. 26. Oktbr. 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Agiter!

Dagblad!

Vil det vare længe, før dette Organ for Kvindesagen i Danmark bliver Dagblad?

Nej, hvis man da vil agitere. Blive ved, indtil Bladet har saa mange Holdere, at Skridtet tør voves.

Der skal agiteres: Send Bladet, — det koster 5 Øre — til Venner og Bekendte i By og paa Land!

Jo flere Holdere, jo bedre kan Bladet blive, da kan det knytte endnu flere dygtige Journalister til sig; det er nu engang saa: en dygtig Journalist vil heller skrive for et stort Publikum, end for et lille.

Man har saa ofte sagt, at Kvinder er dygtige Agitatorer: *Vis det da!*

Lad os vise, at vi kan gøre Kvindebladet »Hvad vi vil« til et Dagblad.

Victoria Benedictsson,

(Ernst Ahlgren).

Af

Axel Lundegård,

Hæggström, Stockholm.

I.

Gennem Breve og biografiske Notitser bringer denne Bog et fint og paalideligt Billede af den altfor tidligt bortgaaede svenske Forfatterinde. Den viser os en Personlighed, i hvem alle Tidens ny Tanker rører

sig og finder selvstændigt Udtryk. »En Romanfigur midt i vor realistiske Tid« kalder Udgiveren hende. Med samme Ret kunde man sige, at hun var et ærligt Menneske midt i en forløjet Tid. Et Menneske, der elskede Livet under friere og sundere Former for højt til at kunne nøjes med gammel Slendrian, dækket af moderne Ord. Saa vilde hun hellere dø. Men literært lever hun endnu iblandt os som et Forbillede for enhver, der stræbende og ævnerig arbejder sig frem, og hendes Plads er i forreste Række blandt vore Dages skrivende Mænd og Kvinder.

Hvor havde hun ikke kæmpet sig gennem Læreaarene, denne Ensomme, hvis Fødsel var Resultatet af en kortvarig Fredslutning mellem to uenige Ægtefæller, og hvis Barndom paa det øde skaanske Herresæde blev en tvungen Forsøgelse af alt, hvad Barnehjertet længes imod. Fra Hjemmets strænge Tugt tyede hun ind i et Fornuftægteskab, der naturligvis ikke formaaede at tilfredsstille den higende og fribaarne Aand. I de smaa provinsielle Forhold, omgivet af ubetydelige Hverdagsmennesker, begynder hun at skrive for at glemme Virkeligheden. Men hun vil ikke være en midelmaadig Forfatterinde. Tidens oplyste Kritik vil hun underkastes, og Sandheden er hun ikke bange for, »kun for kolde, strænge, onde Øjne.«

»En Kritikers Opgave,« siger hun, »er ikke blot den at opdrage Publikum, men ogsaa Forfatteren. Derfor bør han forstaa, hvad denne mener, selv naar Udtrykket er ubehjælpsomt. Enhver ung Forfatter er famlende og mangler Selvkritik. Fejlen skal paapeges, men ikke straffes. Saaledes, at den unge Forfatter tydeligere forstaa, hvad han har villet sige. Søg at gaa ind i hans Tankegang og led ham med Kærlighed, som man leder et fremmeligt Barn, der maaske en Gang vil kunne gaa længere, end man selv naaede. Den Kritik, Forfatteren ikke lærer noget af, er en daarlig Kritik, som heller ikke gavner Publikum.«

Hun har et aabent Øje for Kvindernes Svagheder, men føler sig dog for solidarisk med sit Køn til ikke at lide under den mo-

derne Kvindeforagt. De drøje og hensynsløse Slag, der rettes mod kvindelige Forfattere, saarer hende dybt, skønt de ikke rammer hende personlig. Selv er hun, efter at være naaet frem, moderlig hjælpsom og overbærende imod enhver ung Begynder, Mand eller Kvinde, men den mandlige Intelligens tiltaler hende mest. Som det højeste at trage efter ønsker hun at være Ven og Kammerat med en begavet og fordomsfri Mand. Men han maa ikke slaa hende til Jorden med Haan, ikke trampe paa hende med sin Overlegenhed, fordi hun *kun* er en *Kvinde*.

De Kvinder, der stødes over, at hun stiller Manden saa højt, beder *Victoria Benedictsson* at huske paa, hvad hun selv er: »Kvinde lige ud til Fingerspidserne, fuld af Fejl, Svagheder, Inkonsekvenser. Er det da en Ulykke at være Kvinde? Nej, tvært imod, dersom blot vi Mænd og Kvinder vilde opfatte vort Forhold til hinanden paa rette Maade. Mændene har gjort os skrigende Uret, men ogsaa vi bærer Skyld, og der maa opdrages ny Slægter, før vor Skyld kan udslettes. Men jeg tror, at det vil blive bedre, at der vil komme en Tid, da Mand og Kvinde i fælles Arbejde og fælles Livssyn vil finde den Lykke, som de nu begge savner.«

H. S.

Ægtefællers formueretlige Frihed og Lighed.

Sammendrag af Fr. Bajers Foredrag i Kvindelig Fremskridtsforening d. 13. Oktober 1890.

Hvad vi vil?

Derover maa vi, Kvindesagens Venner, først være klar.

Hvorledes naar vi, hvad vi vil?

Det er det næste Spørgsmaal. Det første er Politik, det andet Taktik. Kun gennem begge Spørgsmaals Løsning naar vi Maalet.

Mange mener, at Valgret er Stigen til alle Reforme. Saa snart Kvinden har den